

ζει μικρόν ποταμόν, μικρόν ρύακα, μελανόν, ὅπως τὸ ὕδωρ τῆς Στυγὸς καὶ βρωμερόν, ὅπως τὸ ὕδωρ ὑπονόμων». Καὶ ὁ ποταμὸς οὗτος τῶν ἀκαθαρσιῶν διαρρέει διὰ συνοικίας πολυανθρώπου. Εἶνε μάλιστα τόσῳ γραφικῇ ἢ συνοικίᾳ αὐτῇ, διακοπτομένων τῶν οἰκιῶν ὑπὸ λαχανοκήπων, ὥστε ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Ἐταιρίας τῆς Ἑγυιεινῆς ἀκουσα, λέγει, ἀνεμνήσθη εὐρωπαϊκῶν ἀγροκηπίων, μετὰ τῶν ποταμίσκων, τῶν βοῶν, τῶν χοίρων, τῶν ὀρνίθων, μετὰ τῶν δένδρων καὶ τῆς χλόης, μετὰ τῶν ἐργαζομένων γονέων καὶ τῶν παιζόντων παιδιῶν. » Ἡ ὁμοιότης, ἀπεφάνητο ἡ Ἐπιτροπὴ, ἦν ἐντελής, πλὴν τοῦ ἁέρος, ὅστις ἀπέπεμπεν δυσωδιαν ἀνυπόφορον, πλὴν τῶν ἀνθρώπων οἵτινες ἦσαν ὠχροὶ καὶ κατεσκληρότες, πλὴν τῶν παιδιῶν, ἅτινα βρωμερὰ καὶ δύσοσμα, ἔφεραν τὴν νεκρὰν ζῶν ἐν τῷ προσώπῳ, λέγον ἐν ταῖς φλεβῖν ἀντὶ αἵματος, καὶ τὸν σπλῆνα κάτω βεβαίως τοῦ ὀμφαλοῦ καταβαίνοντα, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ κρίνῃ τις ἐκ τῆς προτεταμένης κοιτίας».

Τί εἶνε αὐτὰ; Εἶνε ἀπαράλλακτον τὸ ὕλικόν τῶν δυστυχῶν τῆς Αἰγύπτου, τοὺς ὁποίους ἡ χολέρα θερίζει, θερίζει, ἐνῶ ἡ ὑγειονομικὴ ἐπιτροπὴ ἐξετάζει νὰ βρῇ τὸ μικροβίον τῆς χολέρας ἐντὸς τῶν ἐξ Ἰνδιῶν προερχομένων πλοίων!

Θέλετε ν' ἀκούσετε χειρότερα; Θέλετε νὰ σὰς κάμωμεν νὰ φύγετε οἱ περισσότεροὶ ἐξ Ἀθηνῶν, ἴσως σωθῶμεν ἐκεῖνοι ποῦ θὰ μείνωμεν;

Παρὰ τὸ δεύτερον νεκροταφεῖον εἰς τὰ πρόθυρα τῆς πόλεως, ἢ μᾶλλον ἐντὸς τῆς πόλεως, ὑπάρχουν δύο μεγάλοι ἀγροὶ, ὁ μὲν δημόσιος, ὁ δὲ ἰδιωτικὸς, οἵτινες ἀναπεπταμένοι εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα ἀποτελοῦσι **δύο μεγάλας λίμνας**, σχηματιζομένας ἐκ τῶν προϊόντων ἐκεῖνων τῶν ἀθηναϊκῶν ἀποπάτων ὅσων τὴν κένωσιν ἐπιτρέπουσιν εἰς τοὺς νυκτεμπόρους. Εἰς τί δύνανται νὰ χρησιμεύουν αἱ λίμναι αὗται, ἐπισκεπτομένου τὴν πόλιν μας τοῦ χολερικοῦ μικροβίου, δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ὅσοι ἀνωτέρω ἀνέγνωτε τὰ ἀξιώματα τοῦ Πεττεκόφερ. Ἡ μιστὴ Ἀθῆνα δύναται νὰ πνιγῇ ἐντὸς αὐτῶν!

Ἐχομεν λοιπὸν ἐντὸς τῆς πόλεως δύο ποταμοὺς ἀφοδευμάτων, δύο λίμνας πλήρεις κοπράνων, καὶ ἓνα ποταμὸν αἵματος—τοῦ Ἰλισσοῦ—προερχόμενον ἐκ τοῦ Σφαγείου. «Τὸ ἐξ αὐτοῦ αἷμα—ἐγράψεν ἡ ἐπιτροπὴ,—φθᾶσαν τὴν κοίτην τοῦ Ἰλισσοῦ τὴν πλατυτάτην διοχετεύεται ἐν αὐτῇ καὶ σχηματίζει λίμνην ὁμοίαν ἐκείνης, ἣν διατείνονται οἱ Συναξαρισταὶ ὅτι θὰ εὕρομεν ἐν τῇ Κολάσει ἐκ πίσης.» Ἄν δώσῃ ὁ θεὸς νὰ βρέξῃ, ὁ χεῖμαρρος παρασύρει καὶ τὸ αἷμα ἂν ὄχι, τοῦθ' ὅπερ εἶνε ὁ κανὼν, τότε τὸ αἷμα λιμνάζει, σήπεται, γεννοβολᾷ, χολεριᾷ.

Εἶνε λοιπὸν ἡ πρωτεύουσα μας καθ' ὅλα ἐτοίμη νὰ δεχθῇ τὴν χολέραν ἢ ὄχι;

Καλιδάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐτυχῶς ὁ κ. Λομβάρδος ἐκινήθη καὶ ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν το διάγραμμα ὅπερ ἀκριβῶς ἡμεῖς ἐθέσαμεν πρὸ αὐτοῦ ἤτοι Σφαγεῖα, παλαιὰν καὶ Νέαν Ἀγοράν. Τώρα ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπολειπόμενον μέρος τοῦ διαγράμματος τοῦ *Μη Χάνεσαις*, ἤτοι τὰς δύο λίμνας ἀκαθαρσιῶν ἐν τῷ Β' Νεκροταφείῳ καὶ τοὺς ποταμοὺς ἀκαθαρσιῶν τῶν δύο ὑπονόμων. Δὲν ἀρκοῦν μόνον διαταγαί· χρειάζεται ἐκτέλεισι· πρὸ παντὸς ἄλλου δὲ χρειάζεται **παρᾶς**. Μὲ κολοφωτιαῖς ἄς μὴ νομίση ὅτι θὰ τὰ περάσῃ ὁ κ. Λομβάρδος.

Χρειάζεται παρᾶς νὰ κενωθῶν αἱ λίμναι τοῦ νεκροταφείου. Παρᾶς νὰ προεκταθῶν αἱ ὑπόνομοι· παρᾶς διὰ νὰ στεγασθῶν παρᾶς νὰ χύνουν νερὸ εἰς τὰς ὑπόνομους· καὶ πρὸς τοῦτο καλὸν εἶνε νὰ χρησιμεύσῃ τὸ νερὸν τοῦ Κεφαλαροῦ· παρᾶς διὰ νὰ ἀγορασθῶν κιβώτια, μηχαναὶ, δι' ἀτμοῦ, πῶς διάβολο τάχουν· χρειάζεται ἀστυνομικὸς καταναγκασμὸς διὰ τοὺς κατοίκους νὰ προβοῦν εἰς ἀκαθαρσίαν τῶν λάκκων τῶν.

Χρειάζεται ἐξέτασις πόσα φρέατα ἔρχονται εἰς συνάφειαν μὲ βόθρους· χρειάζεται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἐν τῷ «Αἰῶνι» δημοσιευθεῖσα ἔκθεσις τοῦ Καφτανδζόγλου. Καὶ τότε μόνον δύναμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι κάτι ἔκαμεν ὁ κ. Λομβάρδος, ἐκπλύνων τὸ ἐγκλημα τοῦ νὰ διορίσῃ εἰς τὸ πρῶτον Λομοκαθαρτήριον τοιοῦτους ἐπιστάτας· καὶ ὑγειονόμους, οἵτινες ἂν ὑπῆρχε χολέρα, βεβαίως θὰ μᾶς τὴν ἔφεραν μέσα ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει.

Τίποτε δὲν ἐγένεν εἰς τὰς σχηματισθείσας λίμνας, δεξαμενάς καὶ ρύακια εἰς τὰ κρεοπωλεῖα Τριγγέτα, διὰ τὴν ἀμέλειαν τῶν ἐπὶ τοῦ καταβρέγματος. Τί περιμένει ὁ κ. Διευθυντής; Δὲν ἔχει χρήματα; Ἄς ζητήσῃ. Δὲν ἔχει ὄργανα; Ἄς παραιτηθῇ. Ἄς σημειώσῃ δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ εὐλογίας, εἰς ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ μέρος, παρετηρήθησαν τὰ πλείοτερα κρούσματα.

Θέλετε καὶ ἄλλα, διὰ νὰ πεισθῆτε ὅτι κλητῆρες εἶνε ἀδύνατον ὅπως πληρόνωνται καὶ ὅπως στρατολογῶνται νὰ ἐπιστατῶσι τὰ τῆς δημοσίου ὑγείας; Μάθετε ὅτι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὁμήρου ἓνα ψωφίμι ἐκοιμᾶτο τὸν αἰώνιον τρεῖς ἡμέρας διαρκῶς, παραπλευρῶς δὲ τοῦ ὠραίου καφενεῖου Κακούση οἰκόπεδον τοῦ κ. Μαθιᾶ ἀνοικτὸν χρησιμεύει ὡς δεσμὸς χιλίων ἀνοικτῶν ἀποπάτων. Ταῦτα, κύριε Διευθυντά, καὶ νὰ μᾶς γράφετε, παρακαλοῦμεν.

Πειραιϊκί. Ἰδοὺ τί μᾶς στέλλουν καὶ ἐκ Πειραιῶς: Φοβούμεθα τὴν χολέραν ἐξῶθεν, ἀλλ' αὐτὴ καλλιεργεῖται, γονιμοποιεῖται εἰς τὴν γείτονα ἡμῶν πόλιν τοῦ Πειραιῶς, ὥστε μετ' οὐ πολὺ διόλου παράδοξον νὰ ξεφυτρώσῃ τὸ ἐγκυμονούμενον τέρας, ἐγγῶριον, ἄσπιλον, φρέσκο φρέσκο. Ἐὰν τολμήσῃ τις νὰ διέλθῃ τὸ στενὸν τοῦ κρεοπωλείου, δυνατὸν νὰ τιμωρηθῇ διὰ τῆς ἀσφυξίας· ἀπὸ τῆς προκυμίας Τσελέπη, μέχρι τῆς βασιλικῆς ἀποβάθρας, βαδίζει τις μεταξὺ δύο στίχων διαφόρου δυσωδίας· ἀφ' ἐνὸς μὲν ἔχει τὰ βρωμοβάρελα, τὰ σαρδελλόζουμα τῶν ὀψώπων, καὶ ἀφ' ἑτέρου καρπούς σεσηπτότας τῶν ὀπωροπωλῶν. Τί δὲ νὰ εἰπώμεν καὶ διὰ τὸν μονάκριβον περίπατον τῆς Μουνοχίας; Τὸ ἀπὸ τοῦ καφενεῖου Σουσάννα μέχρι τῆς συνοικίας Τζίλλερ, ὅλον ἐκεῖνο παράλιον ἡμικύκλιον, εἶναι ἐσπαρμένον ὑπὸ διαφόρων θνησιμαίων, καθιστῶντων ἀδύνατον τὴν ἐκείσε προσέγγισιν. Ἀσύγγνωστος μὰ τὴν ἀλήθειαν ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀμερηνησιᾶ τῶν ἀρμοδιῶν, καὶ ἡ σιγῇ τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων ἀξιόμειπτος.

Πολλοὶ τῶν Ἀνδρίων μᾶς παρακαλοῦσι νὰ συγχαρῶμεν τὸν ἐκ νέου ἐκλεχθέντα Δήμαρχον Κορθίου, κ. Νικόλαον Κατριν, αἰχμαλωτίσαντα καὶ ἐπὶ τῆς πρώτης του δημαρχίας τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν συνδημοτῶν του διὰ τῆς τιμίας διαχειρίσεως καὶ τῶν πολλῶν του ἔργων, σχεδὸν

δυσαναλόγων παρά τὰς μικρὰς προσόδους τοῦ δήμου. Καί ἡμεῖς εἴχομεν ἀναγνώσει τὴν λογοδοσίαν του καὶ διετέθη-
μεν λίαν εὐμενῶς πρὸς αὐτόν.

— Ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κυρίου Λάμπρου Χριστο-
πούλου ὑαλεμπόρου μετὰ τῆς χαριστάτης δεσποινίδος Εὐ-
φροσύνης Σεφερλή. Εὐχόμεθα τὴν θέρμην τοῦ ἰουλίου εἰς τὴν
ἀμοιβαίαν ἰσόβιον ἀγάπην των.

— Ἀναχωρεῖ αὔριον ὁ παιγνιδιάρης ἔμπορος κ. Ἰωάν-
νης Μομφεράτος εἰς Εὐρώπην ὅθεν ὁ θεὸς ζεύρει τί θὰ μᾶς
φέρῃ διὰ τὰ μᾶς σκανδαλίξῃ καὶ τὰ μᾶς πιάνῃ ζωντανούς
μέσα ἔς τῆς πεντικοβιτρίναις του.

ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΕΣ ΚΡΕΟΥΡΓΟΙ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἡύρογοι, 15 Ἰουλίου 1883

Εὐρισκόμεθα εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ τρυγητοῦ, ὅστις φέτος
θὰ βραδύνῃ. Ἡ πόλις μας ὡς ἐκ τούτου ἐρημοῦται βαθυηδὸν,
ἀπερχομένων τῶν κτηματιῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἥτις ἤδη πα-
ρουσιάζει μαγευτικὴν ὄψιν. Ἡ πεδιάς τῆς Ἡλείας εἶνε αἰεί-
ποτε γλοερά. Ἡ Δήμητρα δὲν ἐδίδαξε τοὺς κατοίκους τὸ ἄ-
ροτρον, ἀλλ' ὁ Διόνυσος τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου, γλοα-
ζύσης μέχρι τοῦ Νοεμβρίου καὶ ἀποφερούσης τὸ νέκταρ, τὸ
εὐφραῖνον κατὰ τὸν ψαλμωδὸν τὴν καρδίαν, καὶ τὴν καλ-
λιέργειαν ἐπίσης τῆς σταφιδαιπέλου, τοῦ χρυσοφόρου τούτου
δενδρίου. Ἡ ἐποχὴ αὕτη εἶνε ἀληθῶς εὐάρεστος εἰς τὰς στα-
φιδοφόρους ἰδίως ἐπαρχίας, διὰ τοῦτο δὲ καὶ πάντες κατα-
φεύγουσιν εἰς τὰ σταφιδαιπέλους των, ἔνιοι μὲν πρὸς ἀναψυ-
χὴν, ἄλλοι δὲ ὅπως δρέψωσι τοὺς καρπούς τῶν κόπων των.
Εἶνε τῷ ὄντι ἀνάπαυλα καὶ φροντίς τερπνῆ, αἵτινες περιβάλλο-
νται ἅμα καὶ μὲ τινὰ φόβον καὶ τρόμον, ἀκατάληπτον ἐμ-
πνεόμενον ὁσάνεις ὁ οὐρανὸς καλύπτεται ἀπὸ νέφη. Διότι εἴτε

τώρα, εἴτε τὸν Αὐγούστον, ὅτε ὁ σταφιδόκαρπος κείται ἐν
τοῖς ἀλώνιοις βρέξει, ἢ βροχὴ βλάβπει οἰσιωδῶς. Εὐτυχῶς ὁ-
μως τὴν βλάβην ταύτην, καὶ τὸν φόβον μετριάζει ἡ φυλλό-
ξηρα· διότι καὶ ὁ καρπὸς ἀν βραχῆ, ἢ φυλλοξηροῦσα Γαλλία
θὰ τὸν ἀγοράσῃ.

Ἴδου λοιπὸν, ὡς προέγραψον ἡμῖν, οἱ Ἡλείοι ἐν τῇ ἐργα-
σίᾳ μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἐκλογικοῦ σάλου. Ἴδου οἱ πρὶν ἐνθου-
σιῶντες, συζητοῦντες καὶ διαπληκτιζόμενοι, πράξεις, ἥσυχιοι,
φίλεργοι. Διεσκέδασαν, ἐχόρευσαν, ἐμέθυσαν διὰ τὴν νίκην
των, εἶπον τὰ λόγια των, ἤδη ὅμως ἀπεχώρησαν πάσης κομ-
ματικῆς διαμάχης, καὶ ἐτράπησαν περὶ τὴν καλλιέργειαν
τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος. Λαὸς ἄξιος ἐπαίνου καὶ ἐκτιμή-
σεως. Καὶ ὅμως διὰ τὴν διάχυσιν τῆς χαρᾶς του ἐπὶ τῇ ἄλ-
λαγῇ τοῦ Δημοτικοῦ ἄρχοντος, ἦντινα ἀφρατριάστως ἡμῖν πε-
ριέγραψα, συκοφαντεῖται ὑπὸ τινων, καθυβρίζεται, ἐξουδε-
νοῦται. Καὶ εἶνε συκοφαντία στυγερά τὸ νὰ παριστάται τό-
πος τις ὀργιάζων καὶ κορυβαντιῶν διὰ τοῦτο, καὶ νὰ χαρα-
κτηρίζεται κακοῦργος ἢ πολυαριθμοτέρα αὐτοῦ μερὶς διὰ τὰ
λαμβάνοντα ἐκάστοτε χώραν ἐγκλήματα. Ναι· εἶνε τοῦτο
καταχθόνιον ἐπινόημα, ταπεινὴ καὶ παιδικὴ ἐκδίκησις κατὰ
τῶν κατοίκων αὐτοῦ, διὰ τὰ μὴ εἶπω ἀνανδρος. Καὶ ὄντως
δύναται τις ὡς ταπεινὴν σκέψιν, καὶ χαμαιζήλον καὶ μοχθη-
ρὰν νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἐν τῇ αὐτόσῃ ἐφημερίδι «Καρτερία»
ἀνταπόκρισιν ἀφηγουμένῃν ἀληθῆ μὲν γεγονότα, παραμεμορ-
φωμένα ὅμως πρὸς ἐξευτελισμὸν τοῦ τόπου, καὶ ἀνάξια δη-
μοσιεύσεως. Βεβαίως τὴν συνήθη πολυετῆ καὶ πολυχρόνιον
εἰς τὰ λουτρά λατρείαν τοῦ σεβαστοῦ φίλου κ. Χρονοπούλου,
καὶ Διομ. Παππασχοινᾶ δὲν δύναμαι νὰ ἀποδώσω εἰς ἐπί-
θεσιν κορυβαντιῶντων, εἰς φόβον ἐμπνευσθέντα ὑπὸ τῶν πο-
λιτικῶν αὐτῶν ἀντιπάλων· διότι οὗτοι καὶ ἐπιρροὴν ἔχουσι
καὶ φίλους καὶ ὑπόληψιν καὶ δὲν πτοοῦνται ἀπὸ ἐκφοβήσεως
οὐδενός· καὶ ἐν ὀνόματι τῆς φιλίας ἡμῶν προκαλῶ αὐτοὺς
νὰ μὲ διαψεύσωσιν. Ἀπὸ ἔτη πολλὰ βλέπω αὐτοὺς λουμέ-

102

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

102

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 521)

Εἶχον λάβει τεμάχιον ἄρτου σκληροῦ καὶ ὀστοῦν, ὅτε ἰ-
δὼν τὸν ἄνθρωπον ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας κατελήφθην ὑπὸ
τοῦ φόβου καὶ ἐφυγον ταχέως. Παρηκολούθησεν, ἀλλ' ἐν-
τρομος ἐφυγα εἰς νέου ἐκ τοῦ θάμου, εἰς ὃν εἶχον καταφύ-
γει πλησίον τῆς αἰγὸς καὶ ἐκρύφθην εἰς πυκνὴν λόχην πα-
ρατηρῶν ἀόρατος τὸν διώκοντά με ἄνθρωπον. Ἀλλὰ δὲν ἐ-
ζήτει ἐμὲ οὗτος, ἤθελε τὴν αἶγα, τὴν ὁποίαν καὶ φορτωθεὶς
ἔλαβε μαζύ του. Ἐβλεπον μακρόθεν ὅτι ἐσκαψὲ ἓνα λάκον,
ἔρριψεν ἐντὸς τὴν αἶγα καὶ ἐσκέπασεν αὐτὴν μὲ τὰ ἀνωρρυ-
χθὲν χώμα, μεθ' ὃ ἀπομακρυνθεὶς ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.
Ἀμέσως ἐξεληθὼν ἐκ τοῦ κρυψάνου μου ἦλθον καὶ ἐκάθισα
κλαίων ἐπὶ τοῦ πληρωθέντος διὰ τοῦ χώματος λάκου. Εἶ-
χον ἐννοήσει ὅτι δὲν ἐμελλον πλέον νὰ ἴδω τὴν λευκὴν μου
αἶγα.

Ἐμείνα μόνος καὶ πολὺς χρόνος παρήλαθε μέχρις οὗ συ-

νειθίσω εἰς τὴν ἀπομόνωσίν μου. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐζήτου
μόνος τὴν τροφήν μου, καὶ ἀπέκτησα βαθυηδὸν τὴν ἰκανό-
τητα νὰ τὴν εὕρισκω. Ἐξ ἐνστικτοῦ διέκρινα τοὺς καλοὺς
καρπούς ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους δὲν ἔπρεπε νὰ ἐγγίσω,
ἠγάπων πολὺ τὰ χαμαικέρασα, τὰ μούρα, τὰ σμέουρα. Δά-
κνον ὅλα τὰ χόρτα ἀνεκάλυψα ἐν, τὸ ὅποιον μοὶ ἐχρησίμευε
πολλάκις εἰς εὐωχίαν. Τὸ χόρτον τοῦτο εἶχον ἀνεύρει ἐν
τῷ λειμῶνι τοῦ Μαρέλι.

Ἐμαθον ν' ἀναρριχῶμαι εἰς τὰ δένδρα, ὅπως εἰμπορῶ
νὰ τρώγω τὸ ἐρυθρὸν ἢ μαῦρον κεράσιον, τὰ μήλα καὶ τὰ
ἄπια. Ἐρ' ὅσον δὲ εὕρισκον τοιοῦτοτρόπως τὴν τροφήν μου,
ἀπεστρεφόμενην τὴν διδομένην εἰς ἐμὲ, ἐπὶ ὀλοκλήρους ἐβδο-
μίδας δὲν μετέβαινον εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐτίθετο τὸ τεμά-
χιον τοῦ ἄρτου.

Ἡμέραν τινα ἐβυθίσθην εἰς τὸ ὕδωρ τὴν κεφαλὴν ἔχων
ἐκτὸς καὶ ἔπινον. Ἀνελθὼν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐκίνησα τὰς
κνήμας καὶ τοὺς βραχίονας καὶ παρστήρησα ὅτι δὲν ἐβυθι-
ζόμην, ἀλλ' ὅτι ἐκρατούμην ἐπὶ τοῦ ὕδατος· ἐξηκολούθησα
οὕτω ταρπτόμενος καὶ κατάρθωσα νὰ φθάσω εἰς τὴν ὄχθην
καὶ νὰ ἐξέλθω τοῦ ὕδατος. Ἐγνώριζα νὰ κολυμβῶ, χωρὶς
νὰ διδαχθῶ, ὅπως τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὸ ἐνστικτον
τῆς συντηρήσεως. Ὁ φόβος, ἢ ἰδέα ὅτι μέλλει τις νὰ ἀπο-
λεσθῇ, παραλύουσι τὰς δυνάμεις· καὶ ἐγὼ βεβαίως, ἐὰν ἐ-
γνώριζα τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεχον, θὰ ἐπιγιόμην
ἐντὸς τοῦ ὕδατος.